

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 18. mája 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Duševné vlastníctvo — Nariadenie (ES) č. 207/2009 — Ochranná známka Európskej únie — Článok 97 ods. 1 — Medzinárodná právomoc — Žaloba o porušenie podaná proti spoločnosti so sídlom v treťom štáte — Poddcérska spoločnosť so sídlom na území členského štátu súdu, ktorý prejednáva žalobu — Pojem „podnik““

Vo veci C-617/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajský súd Düsseldorf, Nemecko) zo 16. novembra 2015 a doručený Súdnemu dvoru 23. novembra 2015, ktorý súvisí s konaním:

Hummel Holding A/S

proti

Nike Inc.,

Nike Retail BV,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič (spravodajca), sudcovia A. Prechal, A. Rosas, C. Toader a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. októbra 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Hummel Holding A/S, v zastúpení: T. Bösling, Rechtsanwalt,
- Nike Retail BV a Nike Inc., v zastúpení: B. Führmeyer a F. Klein, Rechtsanwälte,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci C. Collabolletta, avvocato dello Stato,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda, T. Scharf a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. januára 2017,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 97 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochranej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Hummel Holding A/S na jednej strane a spoločnosťou Nike Inc. a jej dcérskou spoločnosťou Nike Retail BV na druhej strane vo veci údajného porušenia medzinárodnej ochranej známky spoločnosti Hummel Holding poslednými uvedenými spoločnosťami s účinkami v Európskej únii.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 44/2001

- 3 Odôvodnenia 11 až 13 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) stanovujú:

„(11) Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozíc[i]i, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. ...

(12) Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho výkonu súdnictva.

(13) V oblasti poistenia, spotrebiteľských zmlúv a pracovnoprávných vzťahoch by slabší účastník mal byť chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jej záujmy než všeobecné normy právomoci.“

- 4 Článok 2 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.“

- 5 Článok 4 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Ak žalovaný nemá bydlisko na území členského štátu, právomoc súdov každého členského štátu sa určí podľa právneho poriadku tohto členského štátu, ak nestanovia niečo iné články 22 a 23.“

Nariadenie č. 207/2009

- 6 Nariadenie č. 207/2009 bolo zmenené a doplnené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2424 zo 16. decembra 2015 (Ú. v. EÚ L 341, 2015, s. 21), ktoré nadobudlo účinnosť 23. marca 2016. Vzhľadom na skutkové okolnosti vo veci samej je však návrh na začatie prejudiciálneho konania skúmaný z hľadiska nariadenia č. 207/2009 v znení účinnom pred týmito zmenami a doplneniami.

7 Odôvodnenia 15 až 17 nariadenia č. 207/2009 stanovujú:

„(15) S cieľom posilniť ochranu ochranných známk [Európskej únie] členské štáty musia určiť, berúc do úvahy vlastný národný systém, čo možno najobmedzenejší počet vnútroštátnych súdov prvého a druhého stupňa, ktoré budú mať právomoc vo veciach porušovania práv a platnosti ochranných známk [Európskej únie].

(16) Rozhodnutia týkajúce sa platnosti a porušovania práv z ochranných známk [Európskej únie] musia mať účinky a musia sa vzťahovať na celé územie [Únie], keďže toto je jediný spôsob, ako zabrániť protirečiacim rozhodnutiam súdov a [Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO)] a ako zabezpečiť, aby nedošlo k narušeniu jednotného charakteru ochranných známk [Európskej únie]. Ustanovenia nariadenia [44/2001] by sa mali uplatňovať na všetky žaloby týkajúce sa ochranných známk [Európskej únie] okrem prípadov, keď sa toto nariadenie od týchto pravidiel odchyľuje.

(17) Malo by sa zabrániť protichodným rozsudkom v žalobách, ktoré sa týkajú rovnakých skutočností a rovnakých účastníkov konania a ktoré sú vznesené na základe ochrannej známky [Európskej únie] a paralelných národných ochranných známk. Na tento účel, ak sa žaloby podávajú v tom istom členskom štáte, spôsob, akým sa to dá dosiahnuť, je záležitosťou vnútroštátnych procesných pravidiel, ktoré nie sú dotknuté týmto nariadením, zatiaľ čo v prípade, že sa žaloby podávajú v rôznych členských štátoch, sa ako vhodné javia ustanovenia založené na pravidlách o prekážke začatej veci a súvisiacich veciach nariadenia [č. 44/2001].“

8 Článok 94 tohto nariadenia s názvom „Uplatňovanie nariadenia [č. 44/2001]“ je zaradený pod hlavu X, ktorá obsahuje pravidlá týkajúce sa právomoci a konania o žalobách týkajúcich sa ochranných známk Európskej únie. Tento článok stanovuje:

„1. Ak nie je v tomto nariadení stanovené inak, tak ustanovenia nariadenia [č. 44/2001] sa vzťahujú na konania týkajúce sa ochranných známk [Európskej únie] a prihlášok ochranných známk [Európskej únie], ako aj na konania týkajúce sa súčasne prebiehajúcich a po sebe nasledujúcich žalôb na základe ochranných známk [Európskej únie] a národných ochranných známk.

2. V prípade konaní o žalobách a návrhoch uvedených v článku 96:

a) články 2, 4, článok 5 body 1, 3, 4 a 5 a článok 31 nariadenia [č. 44/2001] sa neuplatnia;

b) články 23 a 24 nariadenia [č. 44/2001] sa uplatnia s výhradou obmedzení článku 97 ods. 4 tohto nariadenia;

c) ustanovenia kapitoly II nariadenia [č. 44/2001], ktoré sa vzťahujú na osoby s bydliskom v členskom štáte, sa vzťahujú aj na osoby, ktoré nemajú bydlisko v žiadnom členskom štáte, avšak majú v ňom svoju pobočku.“

9 Článok 95 ods. 1 uvedeného nariadenia s názvom „Súdy pre ochranné známky [Európskej únie]“ stanovuje:

„Členské štáty určia na svojich územiach čo najobmedzenejší počet národných súdov a tribunálov prvého a druhého stupňa (ďalej len ‚súdy pre ochranné známky [Európskej únie]‘), ktoré budú plniť funkcie pridelené na základe tohto nariadenia.“

- 10 Článok 96 toho istého nariadenia s názvom „Právomoc súdov vo veciach porušenia a platnosti“ stanovuje:

„Súdy pre ochranné známky [Európskej únie] majú výlučnú právomoc:

- a) vo veciach všetkých žalôb o porušení, a pokiaľ to pripúšťa vnútroštátne právo, žalôb pre hrozbu porušenia ochranných známk [Európskej únie];

...“

- 11 Článok 97 nariadenia č. 207/2009 s názvom „Medzinárodná právomoc“ stanovuje:

„1. S výhradou ustanovení tohto nariadenia, ako aj všetkých ustanovení nariadenia [č. 44/2001] uplatniteľných na základe článku 94 budú konania vo veci žalôb a návrhov uvedených v článku 96 prebiehať na súdoch toho členského štátu, v ktorom má odporca trvalý pobyt, alebo pokiaľ nemá trvalý pobyt v žiadnom členskom štáte, potom v tom, v ktorom má podnik.

2. Ak odporca nemá ani trvalý pobyt, ani podnik v žiadnom členskom štáte, budú takéto konania prebiehať na súdoch členského štátu, v ktorom má trvalý pobyt žalobca, alebo ak nemá trvalý pobyt v žiadnom členskom štáte, potom v tom, v ktorom má podnik.

3. Ak nemá takýto trvalý pobyt ani takýto podnik odporca ani žalobca, budú takéto konania prebiehať na súdoch toho členského štátu, v ktorom má svoje sídlo [EUIPO].

...

5. Konania o žalobách a návrhoch uvedených v článku 96, okrem žalôb na určenie, že nedochádza k porušovaniu ochrannej známky [Európskej únie], sa môžu uskutočniť aj pred súdmi toho členského štátu, na ktorého území došlo k porušeniu alebo hrozí, že k nemu dôjde, alebo na ktorého území došlo ku skutočnosti uvedenej v článku 9 ods. 3 druhej vete.“

- 12 Článok 98 tohto nariadenia s názvom „Rozsah právomoci“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Súd pre ochranné známky [Európskej únie], ktorého právomoc vychádza z článku 97 ods. 1 až 4, má právomoc rozhodovať o:

- a) porušení, ku ktorému došlo alebo hrozí, že k nemu dôjde na území ktoréhokoľvek členského štátu;

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 13 Hummel Holding je podnik so sídlom v Dánsku, ktorý vyrába športový tovar, športové a voľnočasové oblečenie, ako aj športovú a vychádzkovú obuv. Tento podnik je majiteľom medzinárodnej obrazovej ochrannej známky zapísanej pod číslom 943057 s účinkami v Únii pre výrobky patriace do triedy 25 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známk z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajúce nasledujúcemu opisu: „Odevy, obuv, klobúky“.
- 14 Nike so sídlom v Spojených štátoch je holdingová spoločnosť na čele skupiny Nike, ktorá uvádza na trh športový tovar na celom svete. Nike Retail so sídlom v Holandsku patrí tiež do tejto skupiny. Táto posledná uvedená spoločnosť prevádzkuje webovú stránku, na ktorej sú okrem iného prezentované a ponúkané výrobky Nike najmä pre Nemecko. Odhliadnuc od ich predaja online na tejto webovej

stránke, sú výrobky Nike v Nemecku predávané nezávislými predajcami, ktorí sa zásobujú od spoločnosti Nike Retail. Veľkoobchodné či maloobchodné predajne nie sú v Nemecku prevádzkované spoločnosťami skupiny Nike.

- 15 Nike Deutschland GmbH so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko), ktorá nie je účastníčkou konania vo veci samej, je podľa Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajiný súd Düsseldorf, Nemecko) dcérskou spoločnosťou spoločnosti Nike Retail. Nike Deutschland nemá vlastnú webovú stránku a nedistribuuje tovar konečným spotrebiteľom alebo sprostredkovateľom. Naopak, vyjednáva zmluvy medzi spotrebiteľmi a spoločnosťou Nike Retail a podporuje ju pri reklame a realizácii zmlúv. Nike Deutschland poskytuje aj servisné služby po predaji pre konečných spotrebiteľov.
- 16 Hummel Holding sa domnieva, že niektoré výrobky spoločnosti Nike, najmä basketbalové šortky, porušujú ochrannú známku uvedenú v bode 13 tohto rozsudku a tvrdí, že k väčšine porušení došlo v Nemecku. Táto spoločnosť podala proti spoločnostiam Nike a Nike Retail žalobu na Landgericht Düsseldorf (Krajiný súd Düsseldorf, Nemecko), ktorý sa vyhlásil za príslušný z dôvodu, že Nike Deutschland je podnikom spoločnosti Nike, pričom žalobu vo veci samej zamietol. Hummel Holding podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na vnútroštátny súd.
- 17 Hummel Holding sa domáha zákazu vývozu a dovozu, propagácie, ponúkania na predaj, uvádzania na trh týchto tovarov a umožnenia uvedenia týchto tovarov na trh na jednej strane, pokiaľ ide o územie Únie (subsidiárne územie Spolkovej republiky Nemecko), čo sa týka spoločnosti Nike, a na strane druhej, pokiaľ ide o územie Spolkovej republiky Nemecko, čo sa týka spoločnosti Nike Retail.
- 18 Nike a Nike Retail namietajú medzinárodnú právomoc nemeckých súdov.
- 19 Vnútroštátny súd sa domnieva, že medzinárodná právomoc nemeckých súdov rozhodovať o žalobe s účinkami pre celú Úniu proti spoločnostiam skupiny Nike môže vyplývať len z článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009. Uvádza však, že rozsah pojmu „podnik“ v zmysle tohto ustanovenia je v prípade samostatných dcérskych spoločností a poddcérskych spoločností sporný a nebol objasnený Súdnym dvorom.
- 20 Za týchto podmienok Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajiný súd Düsseldorf) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Za akých okolností je potrebné považovať právne samostatnú a v členskom štáte Únie usadenú poddcérsku spoločnosť spoločnosti, ktorá sama nemá sídlo v Únii, za ‚podnik‘ tejto spoločnosti v zmysle článku 97 ods. 1 [nariadenia č. 207/2009]?“

O prejudiciálnej otázke

- 21 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 vykladať v tom zmysle, že právne samostatná a v členskom štáte usadená poddcérska spoločnosť materskej spoločnosti, ktorá sama nemá sídlo v Únii, predstavuje „podnik“ tejto materskej spoločnosti v zmysle tohto ustanovenia.
- 22 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdného dvora z požiadaviek jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a pôsobnosť, si v zásade vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. januára 1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, bod 11; z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14, a zo 16. júla 2015, Abcur, C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481, bod 45).

- 23 Tak je to aj v prípade pojmu „podnik“ v zmysle článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, keďže tento pojem nie je vymedzený v uvedenom nariadení a toto nariadenie neobsahuje nijaký odkaz na vnútroštátne právo na určenie jeho významu.
- 24 Na úvod treba uviesť, že nariadenie č. 207/2009 stanovuje, okrem výslovne uvedených výnimiek, uplatnenie ustanovení nariadenia č. 44/2001 na konania týkajúce sa ochranných známk Európskej únie a prihlášok uvedených ochranných známk, čo výslovne vyplýva z odôvodnenia 16 nariadenia č. 207/2009, ako aj z jeho článku 94 a článku 97 ods. 1.
- 25 V tejto súvislosti, aj keď niektoré ustanovenia nariadenia č. 44/2001, ako sú jeho článok 5 ods. 5 a článok 18 ods. 2, tiež odkazujú na pojem „podnik“ tak, že nemožno vylúčiť, že závery vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa týchto dvoch ustanovení môžu byť do istej miery relevantné na účely výkladu pojmu „podnik“ v zmysle nariadenia č. 207/2009, nemožno zastávať názor, že uvedený pojem musí mať nevyhnutne ten istý rozsah, v akom je používaný v rámci jedného alebo druhého z týchto dvoch nariadení.
- 26 Bez ohľadu na zásadu uplatnenia nariadenia č. 44/2001 na žaloby týkajúce sa ochrannej známky Európskej únie je uplatnenie niektorých ustanovení tohto nariadenia, a najmä pravidiel uvedených v jeho článku 4 a článku 5 ods. 1, na konania vyplývajúce zo žalôb a z návrhov uvedených v článku 96 nariadenia č. 207/2009 vylúčené v zmysle článku 94 ods. 2 tohto posledného uvedeného nariadenia. Vzhľadom na toto vylúčenie právomoc súdov pre ochranné známky Európskej únie uvedených v článku 95 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 na rozhodovanie o žalobách a návrhoch uvedených v článku 96 tohto nariadenia vyplýva z pravidiel stanovených priamo tým istým nariadením, ktoré majú povahu *lex specialis* vo vzťahu k pravidlám uvedeným v nariadení č. 44/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júna 2014, Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, body 26 a 27).
- 27 Okrem toho nariadenie č. 44/2001 na jednej strane a nariadenie č. 207/2009 na druhej strane sledujú odlišné ciele. Cieľom nariadenia č. 44/2001 je podľa jeho odôvodnení 12 a 13, aby boli okrem bydliska žalovaného k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho výkonu súdnictva, alebo aby v oblasti poistenia, spotrebiteľských zmlúv a pracovnoprávných vzťahoch bol slabší účastník chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jeho záujmy než všeobecné normy právomoci.
- 28 Nariadenie č. 207/2009 má za cieľ podľa jeho odôvodnení 15 až 17 posilniť ochranu ochranných známk Európskej únie a zabrániť protirečiacim rozhodnutiam súdov, ako aj zabezpečiť, aby nedošlo k narušeniu jednotného charakteru uvedených ochranných známk prostredníctvom rozhodnutí súdov pre ochranné známky Európskej únie s účinkami a uplatnením v celej Únii.
- 29 Na účely určenia prvkov, ktoré charakterizujú pojem „podnik“ v zmysle článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, treba tiež zohľadniť, v súlade s judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 22 tohto rozsudku, nielen znenie tohto ustanovenia, ale aj jeho kontext a jeho ciele.
- 30 Znenie článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 neobsahuje spresnenie pojmu „podnik“ na účely jeho uplatnenia. Vyplýva z neho však, že odporca, ktorý nemá trvalý pobyt v Únii, v nej môže mať jeden alebo viacero podnikov, čo *a priori* naznačuje, že v tomto poslednom prípade možno podať návrhy na súdy rôznych členských štátov, na území ktorých sa uvedené podniky nachádzajú.
- 31 Pokiaľ ide o kontext, do ktorého spadá článok 97 nariadenia č. 207/2009, treba uviesť, že toto ustanovenie zabezpečuje existenciu súdu v Únii pre všetky spory vo veci porušenia a platnosti ochrannej známky Európskej únie. Tento článok, ktorý obsahuje viacero skutočností zakladajúcich medzinárodnú právomoc, vymenúva vo svojich odsekoch 1 až 4 kolízne kritériá umožňujúce určiť členský štát, ktorého súdy majú právomoc podľa článku 98 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia zabezpečiť účinnú ochranu ochranných známk Európskej únie na celom jej území.

- 32 Článok 97 nariadenia č. 207/2009 zakotvuje vo svojom odseku 1 právomoc súdov členského štátu, v ktorom má odporca trvalý pobyt, alebo pokiaľ nemá trvalý pobyt v žiadnom členskom štáte, potom v tom, v ktorom má podnik. Až vtedy, ak odporca nemá takýto trvalý pobyt ani takýto podnik na území členského štátu Únie, odseky 2 a 3 tohto článku stanovujú subsidiárne právomoc v prospech súdov, v ktorých má odporca trvalý pobyt alebo podnik, a ďalej subsidiárne v druhom rade, právomoc v prospech súdov členského štátu, v ktorom má svoje sídlo EUIPO.
- 33 Pokiaľ ide o odsek 5 uvedeného článku, tento odsek zakotvuje okrem iného právomoc v prospech súdov toho členského štátu, na ktorého území došlo k porušeniu alebo hrozí, že k nemu dôjde, avšak za predpokladu, že uvedený súd, ako vyplýva z článku 98 nariadenia č. 207/2009, má právomoc obmedzenú na územie členského štátu, v ktorom sa daný súd nachádza.
- 34 Ako uviedol generálny advokát v bode 80 svojich návrhov, článok 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009, ktorý stanovuje právomoc súdov na území členského štátu, na ktorom sa nachádza podnik spoločnosti, ktorá nemá sídlo v Únii, zďaleka nie je výnimkou z právomoci podľa zásady trvalého pobytu odporcu, ktorá vyplýva z článku 2 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 z hľadiska odôvodnenia 11 tohto posledného uvedeného nariadenia, ale slúži skôr na jej vykonávanie, čo vyžaduje extenzívny výklad tohto pojmu.
- 35 Povahu všeobecnej zásady, ktorá charakterizuje toto pravidlo právomoci, ktoré je prejavom zásady *actor sequitur forum rei*, totiž vysvetľuje skutočnosť, že žalovanému v zásade umožňuje ľahšie sa obhajovať (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júla 2000, Group Josi, C-412/98, EU:C:2000:399, bod 35, a z 19. februára 2002, Besix, C-256/00, EU:C:2002:99, bod 52). Je to tak, ako uviedol generálny advokát v bode 82 svojich návrhov, ak sa má účastník konania obhajovať na súdoch štátu, v ktorom má podnik a vo vzťahu ku ktorému sa teda v danej situácii nachádza v najužšej väzbe.
- 36 Tento výklad navyše neohrozuje ciele právnej úpravy o ochrannej známke Európskej únie pripomenuté v bode 28 tohto rozsudku, keďže rozhodnutia súdov pre ochranné známky Európskej únie, ktoré majú právomoc na základe článku 97 nariadenia č. 207/2009, majú účinky a uplatnenie v celej Únii.
- 37 Takýto extenzívny výklad vedie k záveru, že sú požadované hmotné znaky, ktoré ľahko umožňujú uznať existenciu „podniku“ v zmysle článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009. Ako uviedol generálny advokát v bode 52 svojich návrhov, takáto existencia tak vyžaduje skutočnú a stabilnú formu prezentácie, z ktorej sa vykonáva obchodná činnosť a ktorá sa prejavuje prítomnosťou zamestnancov a vecného vybavenia. Tento podnik musí okrem toho dlhodobo vystupovať navonok ako expozitúra materskej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. novembra 1978, Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, bod 11; z 18. marca 1981, Blanckaert & Willems, 139/80, EU:C:1981:70, bod 12; z 9. decembra 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, bod 10, a z 19. júla 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, bod 48).
- 38 V tejto súvislosti je irelevantné, či podnik na území členského štátu spoločnosti, ktorej sídlo je mimo Únie, má alebo nemá právnu subjektivitu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. decembra 2011, Voogsgeerd, C-384/10, EU:C:2011:842, bod 54). Tretie osoby tak musia mať možnosť spoľahnúť sa na dojem vyvolaný podnikom konajúcim ako expozitúra materskej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 1987, SAR Schotte, 218/86, EU:C:1987:536, bod 15).
- 39 Skutočnosť, že spoločnosť so sídlom v členskom štáte, na ktorého súdy sa podávajú návrhy, je poddcérskou spoločnosťou spoločnosti, ktorá má sídlo mimo Únie a nie jej priamou dcérskou spoločnosťou, je tiež irelevantná, pokiaľ sú podmienky uvedené v bode 37 tohto rozsudku splnené.
- 40 Navyše na účely uplatnenia článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 v zásade nie je dôležité, či sa takto určený podnik zúčastnil na údajnom porušení alebo nie. Takáto požiadavka, ktorá nie je stanovená v článku 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 okrem iného totiž nie je zlučiteľná s potrebou extenzívneho výkladu pojmu „podnik“ pripomenutého v bode 34 tohto rozsudku.

- 41 Vzhľadom na tieto úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 97 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 sa má vykladať v tom zmysle, že právne samostatná a v členskom štáte usadená poddcérska spoločnosť materskej spoločnosti, ktorá nemá svoje sídlo v Únii, predstavuje „podnik“ tejto materskej spoločnosti v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ je táto dcérska spoločnosť strediskom činností, ktorá má v členskom štáte, kde sa nachádza, skutočnú a stabilnú formu prezentácie, z ktorej sa vykonáva obchodná činnosť, a ktorá dlhodobo vystupuje navonok ako expozitúra uvedenej materskej spoločnosti.

O trovách

- 42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 97 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že právne samostatná a v členskom štáte usadená poddcérska spoločnosť materskej spoločnosti, ktorá nemá svoje sídlo v Únii, predstavuje „podnik“ tejto materskej spoločnosti v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ je táto dcérska spoločnosť strediskom činností, ktorá má v členskom štáte, kde sa nachádza, skutočnú a stabilnú formu prezentácie, z ktorej sa vykonáva obchodná činnosť, a ktorá dlhodobo vystupuje navonok ako expozitúra uvedenej materskej spoločnosti.

Podpisy